

Свако друштво без јасног циља и уверљиве слике будућности изнова испитује смисао свог постојања. Српски род суочава се са недоумицом: има ли смисла слободољубље, ако је већ очигледно да је простор источно од Дрине (осим РС) геноцидима, прогонима и `културним` радом очишћен од Срба; Црна Гора и Република Српска под ударом кроатизације и србифобије; БЈР Македонија у геополитичком нестајању; Косово и Метохија заузето и етнички очишћено, а остатак Србије у статусу квазиуставне преправке. Уз драматичан развој националног питања ту је и економско еврореформско незнање које доводи у питање изворе обнове привреде и повратак уравнотежној економској политици. Ако се митска колевка Срба може преболети, нејасно је на темељу чега ће се изградити та нова, модерна Србија чија дуговања премашују национални производ. Два су могућа извора средстава за опоравак привреде: ново задуживање или активирање оскудних природних потенцијала и географског положаја. Новом задуживању у иностранству назире се крај, али и распродаји привредне заоставштине. Пошто јој је одузето Косово и Метохија, Србија није кадра да активира замашне ресурсе у области рударства и енергетике. Остаје могућност да се изграде саобраћајнице и тако убере положајна рента, али је питање да ли је то могуће пошто је изнурена земља предусретљива према смркнутиим суседима, подозривим према њеним плановима било какве интеграције.

Јуловска номнеклатура, малигна алтерација уморне титоистичке левице, на крају двадесетог века, одиграла је историјску ролу при разбијању Србије и чишћењу српских простора. Премда презрива према националном, гле ироније, добила је на старање српско питање и прилику да утре пут моралним и интелектуалним маргиналима, који су преузели власт и наслеђе једног народа да би му наметнули нову идеологију Мале Србије. Док се бавила сузбијањем великосрпског национализма, ултралевица је успела да безболно преименује бившу комунистичку у социјалистичку партију и потом је укључи у вишестраначки живот, те даље преобраћа и прилагођава. Овим је левица добила предах за конфигурисање српског партијског неба и прилику да својим јавним национализмом потисне сваку помисао о десници која би јој била равна. Њене вође су вешто, из фракције национално оријентисаних, уз помоћ тајних знања и јавних обрачуна, екстраховали логистичку базу странака српског назива (СПО, СРС) које су пристале да играју главне јунаке на маргинама друштвене позорнице, увек у сенци социјалистичких или демократских странака (СПС, ДС, ДСС, социјалдемократске странке). На другој страни беху мондијалистичке и интернационалистичке странке (Грађански савез, Г17+, Либерално-демократска партија). Тако се и десило да су у Србији раширене идеје громких десничара, али истинске деснице нема, пошто на јавној

сцени не постоје нити су постојале личности које краси неговани национализам и лични интегритет, већ донкихотске појаве прилагођене балканским приликама.

Предложак идеологије Мале Србије јесте србофобија, лагано учвршћивана у време комунистичких скоројевића, после октобра 1944. Након Октобарске револуције 2000. србофобија је, без зазора и дрско, на велика врата уведена у државне институције и јавни живот као нова вера и курс демократске државе. Део наивних српских интелектуалаца поверовао је да српска Октобарска револуција доноси укидање насилно устоличеног антимонархистичког комунизма, а не његову трансформацију и зато је 2000. година била прекретница српских левичара који јесу и десничара који ће бити.

Пре отварања јавне расправе о положају српске мањине, која ће у случају одузимања Срема, Баната и Бачке бити бројнија од матице, ваљало би у остатку Србије расправити да ли је идеологија малог, наслеђена од комунистичке левнице, пројект српске будућности тј. зашто је Мала боља од Велике Србије? Посебно из разлога што октобарска номенклатура подстиче промену културних образаца, уз пажљиво занемаривање фондова сећања, те у темељ нове идеологије модернизације уграђује измаштану бајковиту будућност. Нова демократска левица извршилац је ексклузивистичке идеологије Мале Србије, наслоњене на нушићевску малограђанштину лишена културе простора и државе. Како и иначе бива, сам живот разголићује заговорнике Мале Србије, која се у Београду, Подгорици или Новом Саду исповеда тајно и прикрива наводном борбом против химеричне великосрпске идеје. Дакле, србофобна идеологија утемељена је у свим јавним гласилима и електронским медијима осим у црквеним, међу родољубивим интелектуалцима и онемоћалим пуком. Чувари идеологије Мале Србије су, пре свега, велики посткомунистички бизнисмени, рециклирани и благословени од стране нових револуционарних власти. Премда интелектуално безначајни и мекушци, волшебном стеченим новцем у Србији, финансирају неколико хиљада новинара, самозваних аналитичара, професора универзитета, вештих лобиста из домена невладиног сектора и страначких стратега који бесно и самоуверено телале о идеји Велике Србије, јер не смеју јавно да кажу да су неуморне гласоноше идеологије Мале Србије. Плашећи народ Великом, гоне га у Малу Србију, чију претећу величину прикривају замашним простором ЕУ без граница. Само најодважнији међу њима, обузети мржњом и личном несрећом, не крију задовољство, док истакнути намесници из Брисела или Вашингтона прете да ће Србија бити сведена на бедеме београдског пашалука.

Тенори из оријашког хора који упорно навежбавају најтежу деоницу химне Мале Србије `идеологију радикала прегазило време`, вероватно мисле да је, по њих и њихове комшије, опаснија граница Огулин-Карлобаг него

Врање-Прокупље-Рашка-Ивањица-Чејетина-Дрина-Сава-Дунав. Ова клијентистичка идеологија не оспорава територијалне претензије балканских режима према Србији, већ химеричну Велику, у епохи стагнације вашингтонског империјалног генералштаба. И националисти и мондијалисти у Србији могу много да науче од титана лондонско-вашингтонског двојца, који су решили балканску квадратуру круга. Наиме, недоумицу како успоставити антируску зону на југоистоку Европе, следбеници Макиндера су између два рата (1918-1941) и између пада Берлина и берлинског зида (1945-1989) успоставили Југославију лојалну Западу. Када је граница према Русији померена за неколико хиљада километара на исток, проруски Срби, до тада толерисани, могли су бити разбаштињени, а антируска зона успостављена на темељу атомизације простора и народа, сходно начелу да је Балкан најбоље уређен ако је Србија разбијена, а новонастали геополитички кепеци немоћни да појме свој положај и могућности. У две различите геополитичке ситуације Југославија се, прво привидно монолитна, а потом у ситне атоме разбијена, савршено уклапала у мозаик антируског интермаријума.

Пред следбеничком номенклатуром Мале Србије и њеним поданицима нерешена је дилема: да ли мали народ може победити простор? Њено убеђење је да, упркос географском положају, европска земља Србија може, колико год умањена, да пропагандним радом и економским развојем `пређе` на жељену страну и, колико сутра, постане Запад. Зато европејска номенклатура у Србији нема недоумица у двојби: Русија или Европа, убеђена да је мали европски рукавац, троструко мањи од Русије и Кине, центар, а не периферија. Идеолози Мале Србије мисле да могу помоћи Западу и освојити га, док овај уз помоћ натовског алата клеше џепну Русију, баш када костури Голдмана и Моргана ходају Волстритом. Али не може бити да есенција неолиберализма буде доведена у питање свуда у свету осим у Србији. Зато охоли и набусити атлантисти из Београда прећуткују светске мене верујући да је излаз из ћорсокака корупција парламентарних институција. Велика непознаница је како ће се српске новајлије у свету финансијске математике и постбиполарне геополитике понашати у времену великих искушења. Следбеничке мантре неће много значити у кризном раздобљу у које залази српско друштво припремано за будућност неолибералним транзиционим вежбама.

Заговорници Мале Србије приморани су да упорно навежбавају ону тешку деоницу, јер се једино сталним призивањем рата и сукоба може одржати једна бесмислена антируска зона у којој су Срби разбацани у неколико држава као залога срећне будућности Европе. Но, ако се претпостави да би уједињењем Србија формирала заједничку државу са РС, можда и Црном Гором, читав пројект атомизације Балкана показао би се бесмисленим. Наиме, та звана Велика Србија не би могла бити антируска и антиевропска, већ негација вашингтонске архитектуре и кратковидости злобних немачких амерофила. Пре или касније `опака` Србија ћутећи ће отворити питање преуређења читавог простора Балкана и учинити неизбежним разграничење Срба, Арбанаса и Хрвата. А тада ће се разјаснити како је наш (један) језик кога су Вук

Караџић и Мркаљ називали српским именом добио многе називе (хрватски, бошњачки, црногорски, босански). Даље опстајање Србије, макар у крњој форми, ноћна је мора како за Хрвате тако и за Арбанасе који би да нове границе успоставе тако што ће српско питање утопити у неколико нејаких протектората, а онда га решавати у уједињеној Еуропи. Но, они, изгледа, заборављају да су те протекторате успоставиле евроатлантске силе са којима Срби и Руси треба да преговарају, пошто о својим границама и месту у Европи нису питани. Судбину источне Европе и Балкана не могу уредити Варшава, Загреб и Тирана те не чуди неуротичност пољских, хрватских и албанских политичара који се, свако из свог разлога, прибојавају да протекторати на европском истоку нису израз вечности и воље Свевишњег, већ променљиве воље сила протектора.

Мада се Србија налази у стадијуму полураспада, сасвим је јасно да је ревизија постојеће балканске архитектуре неминовна, не толико због Срба, већ других евроазијских актера којима балкански неред све више смета, суштински и симболично. Косовски случај то понајбоље потврђује. Управо док најгоре долази, најприродније је одбити политичко и културно сужањство и пропадање, те пригрлити слободу без страха и опреза, а безличној демократској идеологији претпоставити слободу. У великој и парламентарној земљи слободних људи.